

Jeg så i avisen dere etterlyser folk som var barn under eksplosjonen i 1944.

Jeg var 14 år og gikk i 8. klasse. Vi gikk på skolen om ettermiddagen, for halve skolen var besatt av tyskerne. Det var ofte vi kom på skolen og ikke fikk komme inn, for da hadde tyskerne noe fore på skolen vår. Dette var på Nygård skole. Læreren vår tok oss da med hjem til seg og hadde undervisning hjemme så godt det lot seg gjøre.

Eksplosjonsdagen skulle jeg på skolen om ettermiddagen, så jeg lå i sengen om morgenen og leste lekser. Min mor var gått på arbeid (Jeg er enebarn). Hun måtte ut i arbeid for min far satt i tysk fangenskap fra slutten av 1941.

På eksplosjonsdagen lå jeg altså i sengen da jeg så et stort blink utenfor vinduet. Vi bodde i Kronstadsmuget som det het den gang. Nå heter det visst Øvre Blekevei. Vi bodde på 2 rom, så jeg lå i stuen. Kaggedo og ikke bad.

Da jeg så blinket, kastet jeg dynen over hodet. Jeg trodde det lynte, og jeg er redd for torden og lyn. Det reddet meg antagelig fra verre kvestelser, for opp i sengen kom der taklampe, vinduer og dører. Jeg hadde problemer med å komme meg frem av sengen og ut på gulvet. Der trakk jeg på det laget med glass med bare føtter. Så glassbiter i føttene fikk jeg selvfølgelig. Det var ikke mye igjen av veggene verken innvendig eller utvendig. Alt var blåst inn.

Huset lå høyt og fritt, så eksplosjonen hadde fått godt tak. En av min far sine søstre og mannen kom med en gang de fikk høre hva vi hadde opplevd. De bodde i Furubakken, og der var det ingen ting ødelagt. De hjalp min mor og meg med å spikre for vinduer og dører, og tok oss med hjem til seg. Der bodde vi en tid, og min onkel hjalp min mor i det ødelagte hjemmet vårt. Min tante og onkel hadde bare to rom, så det ble jo litt trangt.

Et par år før dette, var jeg en av barna med merkelapp rundt halsen som Røde Kors sendte på landet. Jeg, fordi min far satt i tysk fangenskap. Så etter eksplosjonen ble jeg sendt inn igjen der jeg hadde vært et par somrer. Til Ljøsne i Lærdal. Da tok det 3 døgn med båt inn til Lærdal. Der hadde jeg det bra, selv om jeg lengtet til min mor.

Da jeg sto konfirmant i des. 1944, var huset satt i stand igjen. Da var det sperring om kvelden. Vi hadde ikke lov å ferdes ute etter kl. 21.

Å få klær til denne konfirmasjonen var et problem. Alt var jo rasjonert. Vi hadde jo klekort, men det rakk ikke langt. Min mor fikk fatt i en brukt mørk blå taftkjole, og et par sko som jeg ikke ville ha, men måtte gå med allikevell. Et par sorte lavhelte snøresko. Hvor alt dette kom fra vet jeg ikke enda.

Rasjoneringskort på dameklær. BBA-2848.024: U:1.

Maten var det så som så med. Vi kjøpte det vi kunne på rasjoneringskortene, og gjorde det beste ut av det. Vi var heldige som hadde kjente på landet. Vi fikk av og til et 3 liter spann med melk. Men det var en stor risiko for dem som tok det med, for der var ofte kontroll av tyskerne på fjordabåtene.

Min far kom hjem våren 1945, helt ødelagt, men det er en annen historie.

Jeg håper dette er noe dere er ute etter. I dag er jeg 74 år og har det bra. Jeg har fortrent noe av det som hendte under krigen. Når jeg nå ser på TV mennesker som er på flukt, synes jeg fryktelig synd på dem. Da kommer noe av krigen som var her hos oss tilbake igjen.

Hilsen Rigmor